

Akdenizdeki Kavga 63

– KOCAMANOĞLU · 01 Mayıs 2020

...

Korkut, yeleğinde 'press/basın' yazan kadını kurşuna hedef olmaktan son anda, toz toprağın içinde birlikte yuvarlanarak kurtarmıştı. Mary ani bir hareketle ölümün önünden çekip alan adama hayranlıkla baktı. Nerdeyse bir kurşunla ölmüş olacaktı. Nutku tutulmuş, terlemiş yüzü gözü toz toprak olmuştu.

Korkut; "Savaşın ortasında ne ararsın bre kadın?" diye söylendi. Elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın da çevik bir hareketle ayağa kalktı. Yuvarlanarak kuma saplanan fotoğraf makinasını alarak çantasına koydu.

"Teşekkür ederim komutan, hayatımı kurtardınız. Ben BBC muhabiri Mary..."

"Lütfen acilen buradan uzaklaşınız."

"Adınızı bağışlar mısınız?"

"Adımı falan bırak da, bir an önce buradan uzaklaşınız."

O arada tekrar yakınlarına bir roket düştü. Kulakları sağır eden sesin şiddetiyle yere kapaklandılar. Tehlike geçmemişti. Kadını elinden tutup sürüklercesine güvenli bir yere doğru sürükledi. Ardından kadın ara sokaklardan birine doğru uzaklaşarak gözden kayboldu.

Aradan birkaç gün geçmişti. Korkut sahile doğru yürüyor, önü sıra yürüyen bir adamın takibini yapıyordu. Mary bir kenarda oturmuş yanından ayırmadığı fotoğraf makinası ile açık alanı izliyordu. Objektifinde sahilde yürümekte olan komutanı gördü. Akşam güneşinin son ışıkları yürümekte olan komutanın saçlarına vuruyor, altın sarısı renge boyuyordu. Yerinden kalkarak ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. Mary yaklaşınca; "Ne güzel bir tesadüf..." diyerek manalı manalı komutana baktı.

Korkut seslenen kadına baktı. "Siz?" dedi. Mary; "Evet, ben Mary... Nasılsınız Korkut komutan?"

Korkut; "Size adımı söylediğimi hatırlamıyorum." Mary; "Kurtarıcı meleğimin hakkında ufak bir araştırma yapmak zorunda kaldım." Mary tebessüm ile ortamı yumuşatmaya çalışırken, Korkut ciddiyetini muhafaza etmeye devam ediyordu.

"Sizin hakkınızda o kadar çok bilgiye sahibim ki, söylesem inanamazsın!"

“Söyleyiniz!”

“Buraya gelmeden önce özel harekât dairesinde üsteğmendiniz. Anne, baba ve kardeşin yok. Sicil dosyanda hiçbir leke yok. Adınız Korkut... Benden bir şey gizlemenize gerek yok.”

Korkut, Mary’in söyledikleri karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Kısa sayılacak bir sürede, hakkında bilgiyi nereden edinebilirdi ki? Kadının kendisi hakkındaki bilgisine hayret etti! İşin acı tarafı, bu kadın hakkında hiçbir şey bilmemesiydi. Korkut, şüpheyile kadına baktı. Bu kadın gerçekten bir muhabir miydi? Yoksa bir casus muydu? Neden olmasın! Şüphe ve endişeyle ona baktı.

“Hakkımda bu derece bilgi edinmeyi neden gerekli gördünüz? Bunu anlayamadım.”

“Hayatımı kurtaran bir insanı tanımak istedim.”

“Bu bilgiler bir muhabirin kolayca öğrenebileceği bir şey değildir.”

Mary konuyu değiştirmek istedi. “Size bir kahve ikram edeyim. Şu az ileride bir mekân biliyorum.”

Korkut’un takip ettiği adam çoktan gözden kaybolmuştu. Adamı kaybederken, şu muhabir geçinen İngiliz ajanını biraz deşmenin faydalı olacağını düşündü. Kadınlı birlikte kafe türü kapalı bir mekâna geçtiler. İçeride mekân sahibinden başka kimse yoktu. Mary “Komutan ne ikram edeyim? Ne içersiniz? Siz Türkler, kahveyi seversiniz. İsterseniz kahve ikram edeyim.”

Mary “Amine, bize iki Türk kahvesi...” diye seslendikten sonra, “En çok beni merak ediyorsun değil mi? Kim olduğumu? Nereli olduğumu? Buralarda ne aradığımı? Size samimi ve dürüst olacağım. Bundan emin olabilirsiniz.”

“Nasıl emin olabilirim?” Mary; “Kadınlar beğendiği erkeğe değil, inandığı erkeğe açılır...”

“Kadınlara inanabilsem?” Mary; “Anlaşılan canınızı yakan birileri olmuş...”

...